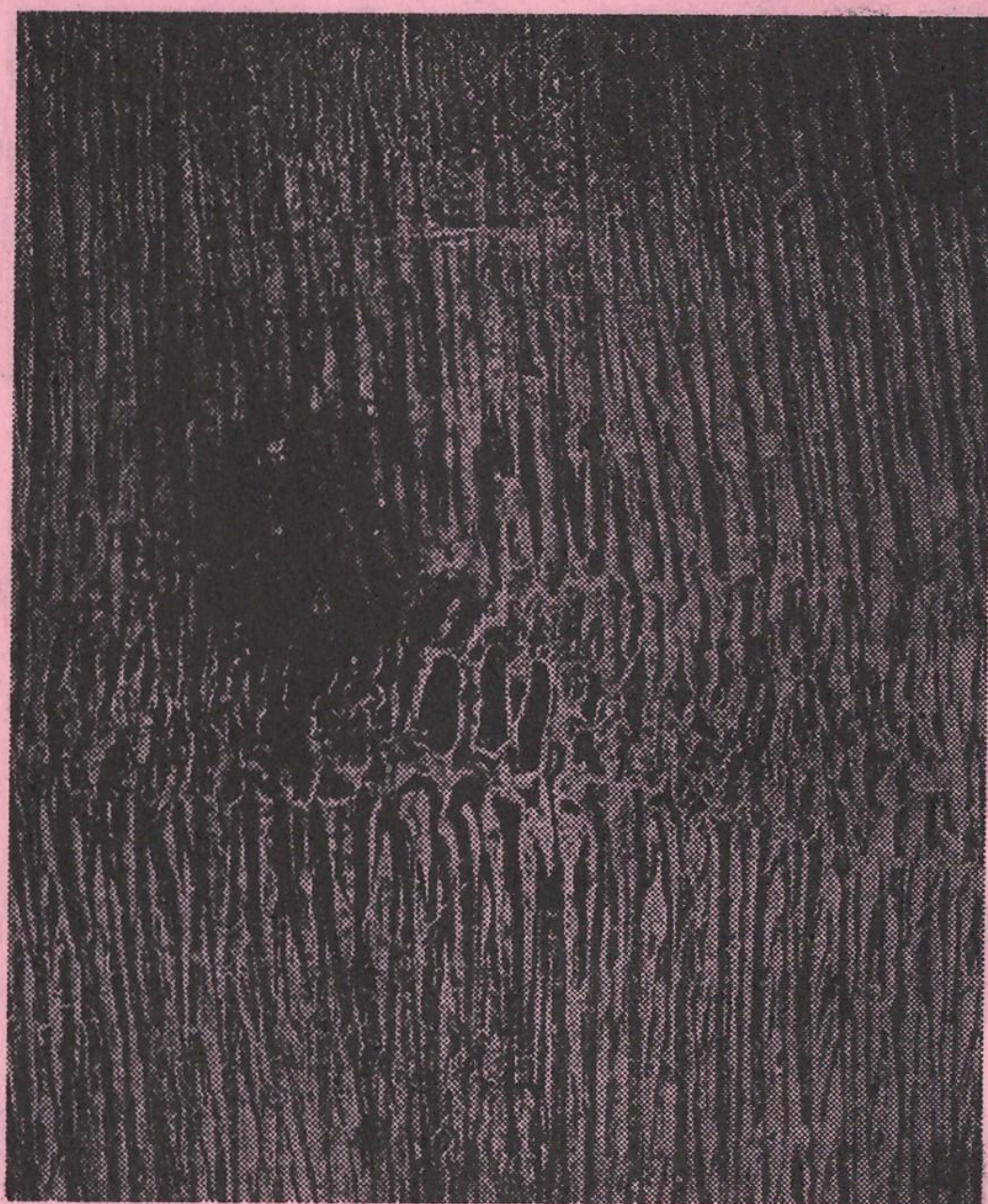

**Anna Karolína
Dováľová**

Netvor

**VYDAVATEĽSTVO
KULTÚRNEJ A VEDECKEJ SPOLOČNOSTI
IVANA KRASKU**

**ANNA KAROLÍNA
DOVÁĽOVÁ**

sa narodila 10. júla 1978. Po zakončení nadlackého gymnázia je študentkou Univerzity Mateja Bela, odbor psychológia – zemepis. Je redaktorkou mesačníka slovenskej mládeže v Rumunsku MY od jeho založenia.

Poéziu publikovala v časopisoch NAŠE SNACHY, ROVNOBEŽNÉ ZRKADLÁ a MY. Jej básnická tvorba bola zastúpená v dvojjazyčnej antológii v slovenčine a esperante *Ozveny po výkriku – Eho de niaj krioj* (Nadlak 1996), ktorú zostavila a preložila Anna Lehotská, ako aj v spoločnej zbierky mladých slovenských autorov v Rumunsku (spolu s Radovanom Karkušom a Michalom Ondrejom Velegom) *Som viac ako si o mne myslíte* (Nadlak 1997).

Edícia
PÔVODNÁ TVORBA

Anna Karolína
Dováľová

Netvor

———— básne ————

VYDAVATEĽSTVO
KULTÚRNEJ A VEDECKEJ SPOLOČNOSTI
IVANA KRASKU

Nadlak 1998

ISBN 978-80-222-3251-1

© Anna Karolína Dováľová, 1998

Na obálke boli použité výtvarné práce
Miry Brtkovej
Fuoco (1964) a *La specchia rugginosa* (1964)

Vychádza ako príloha časopisu
Naše snahy

— *passus* —

VYDAVATELSTVO
KULTURNÉJ A VEDECKEJ SPOLOČNOSTI
IVANA KRASKU
Nadlak 1998

ISBN 973 - 9292 - 32 - 1

tam
za obzorom
keď som
seba
niesla v náručí
oznámili

že sa narodím

zvlášt
nad
veršom
veľmi neskor
v tme
vo výkriku
ticha
len tak
bez dôvodu
za
rozpačavajúcim sa
stolom
svieca rozpač
slová
útle a biedne
pero kľuč o pomoc
knihy ležia
zabitie pod prachom

pričrôdza básnik

Priestor a básnik x x x

zvítazil
nad
veršom
veľmi neskoro
v tme
vo výkriku
ticha
len tak
bez dôvodu
za
rozpadávajúcim sa
stolom
svieca roztápa
slová
útle a biedne
pero kričí o pomoc
knihy ležia
zabité pod prachom

prichádza básnik.

Netvor

padla do piesku

všetko bolo snom
a sen bol skutočnosťou
aj hviezdy lapali
po sebe nesmrteľnosť

všetko je snom

nejestvuje nič
ani čas
ani priestor
ani minulosť
ani prítomnosť
ani budúcnosť

dokonca
ani život

Nad sebou

I.

verím tomu
že myslieť
je naozaj
zbytočná
vec

načo toľko
rozmyšľať
a uvažovať

tým vašim
hlbokým myslením
(vážením mysliteľa)
uniká vaša
sila

a umriete

hlúpi

II.

za dlhý čas
nevedela
som si vysvetliť
prečo alkohol

teraz si kladiem
otázku – prenikavú –
prečo nie

každá kvapka
dotkne sa
mojej duše a
pohladí ju
(na chvíľu)

ľudia ukážu
na mňa
prstom
(na pravej ruke)
– alkoholik –

zostanem sedieť
tam

na húževnatom okraji
môjho ja

.II

čakám
ďalší pohárik
keď krčmu
zavrú
čakám
ďalšie ráno

za dlhý čas
nevedela
som si vysvetliť
prečo alkohol

teraz si kladiem
otázku - prenikavú -
prečo nie

každá kvapka
dotkne sa
mojej duše a
pohladi ju
(na chvíľu)

ľudia ukážu
na mňa
prítom
(na pravej ruke)
- alkoholik -

zostanem sedieť
tam

III.

keď umriem
tak nič
čakaj
len chvíľu postoj
ty
jeseň
prikry ma
pod tvoje listy
a odlož ma
do jari

nebudem tam dlho

rozložím sa
v pokoji
a červy
si na mne pochutnajú
a kosti
rozvláčia psy
a moje sny
tie nechám
tu
zasadené do teba

neutekaj
 čakaj ma
 ty
 jeseň
 podaj mi ruku

podme

preč

keď umiem

tak nič

čakať

len chvíľu postoj

ty

jeseň

príde ma

pod tvoje listy

a odloží ma

do jari

nebudem tam dlho

rozloží sa

v pokoji

a červy

si na mne pochutnajú

a keby

rozlúčilsa so mnou

a moje sny

tie nechám

u

zasadené do teba

IV.

neboj sa
nemaj strach
viem
som zbytočná
a moje slová
sú holé
nestíham
ich obliecť
do červených šiat

neboj sa
nebudem tu dlho
len chvíľu
krátku
pochovám sa
do obzoru
ale prv
než tam pôjdem
prečítam
niekoľkých ľudí
a rozpíšem ich
do mojich hriechov
nepoviem

nič
len ešte na záver
si odkašlem

chrípka
(chronická)

.VI

neboj sa
nemaj strach
viem
som zbytočná
a moje slová
sú holé
nestlham
ich obliecť
do červených šiat

neboj sa
nebudem tu dlho
len chvíľu
kátku
pochováam sa
do opozit
ale prv
než tam pôjdem
prečítam
niekoľkých ľudí
a rozpišem ich
do mojich triechov
nepoviem

môj bratranec
zvonár
neprestajne tvrdí
že zvony majú
veľké čaro
rozprávajú sa
medzi sebou
neprestajne
o tom istom
a stále
ich to baví

že zasa
niekto
umrel

VI.

V.

zaznač mi
autograf
do môjho pohľadu
do dažďa
ktorý umyje
mysel
ochladí
vychladnuté telo

a dušu vznáša

nad sebou

môj prstnec
zvoniť
neprestajne tvrdí
že zvony majú
veľké čaro
rozprávajú sa
medzi sebou
neprestajne
o tom istom
a stále
ich to pavi

že zasa
niekto
umrel

X X X

X X X

už mal za sebou
dlhší čas
neviem presne
sekundu
minútu
deň
alebo týždeň

už je vedľa mňa
zapil ma
nežijem

už je vedľa mňa

už je vedľa mňa

zapil ma

nežijem

počúval špinavú reč
toho čo vkročil
do miestnosti
ukladal na chrbát
každú urážku
stratu
a nepovedal nič

bol len smrteľným záhybom
pokrčenej záclony

× × ×

× × ×

valí sa na mňa
balvan snehu

valí sa
už je vedľa mňa
zabil ma
nežijem

už mal za sebou
dlhší čas
neviem presne
sekundu
minútu
deň
alebo týždeň

počúval špinavú reč
toho čo vkradol
do miestnosti
ukladal na chrbát
každú urážku
stati
a nepovedal nič

bol ten smutným záhybom
pokročenej záclony

× × ×

× × ×

život
navrhol divadlo
smrteľný krok
do prachu

zviaera
človek
je to úplne jedno
keď mŕtvola
rozkladá sa
bez výkriku
čaká vzkriesenie

prší
a kvapky
dotýkajú sa
v tmavom hrobe

prší
a kvapky
sa už ničoho nedotýkajú

× × ×

× × ×

keď hovorím pravdu
pozerám
na vás chrbtom
veď tvárou
bolo by príliš boľavé
povedať výklad
o tom
akí naozaj sme

nedokážem

priestor a čas
rozhodujú
o mne

živí
navrhlo divadlo
smutný krok
do prachu

zviaza
človek
je to úplne jedno
keď mŕtvola
rozkladá sa
bez výkriku
Čaká vznikanie

prá
a kvapky
dotýkajú sa
v tmavom hrobe

prá
a kvapky
sa už ničoho nedotýkajú

x x x

x x x

veríš tomu
že ma vidíš
ver

si mož otk

listeb

stevz otrot

ja ani nejestvujem

× × ×

× × ×

kto som ja

umot žhcv

detail

že ma vidš

tohto sveta

ver

ja ani nejestvujem

Čakanie

x x x

noc sa vyzlieka
odhaľuje tmu
a vôbec
ma nebaví
čo kto hovorí
moja piesňe znie
jej tóny
sa niekde za rohom
neisto naháňajú
pomedzi
daždové kvapky

každý chce niečo povedať
život si ešte
zafajčí
poslednú cigaru
a trpezlivo počká
kým si každý
zahrá
ustálenú rolu

x x x

Čakanie

prenasleduje ma
nostalgická obsesia
vo mne sa prelieva
opakuje sa zázrak
od rána
do večera
láka ma
a budí
mlčiaca jeseň
moja krstná mať
do nového víru
nostalgickej
obsesie

noc sa vyzlieka
odhaluje tmu
a vôbec
ma nepaví
čo kto hovorí
moja pieseň znie
jej tóny
sa niekde za rohom
neisto naháňajú
pomedi
dážďové kvapky
každý chce niečo povedať
život si ešte
zatisť
poslednú cigaru
a trpezlivo počká
kým si každý
zahŕa
ustálenú tolu

Neviem prečo

každý hovorí
hovorí
medzi tým
rozpráva
a pevne verí
že niečo
vraví

do okruhu
šliape Slnko
aj na tele
a ilúzia života
ešte stále
pretrváva
v tme

viditeľnej

Rozhovor

toto
je len báseň
viem
nikomu
nedlhujem
nič vysvetľovať
ale
preto hovorím
toto
je verš
a potom
báseň
s ktorou
sa rozpráva
môj
mileneč

vietor

každý hovorí
hovorí
medzi tým
rozpráva
a pevne verí
že nič
neviem

do okruhu
šlape slnko
aj na tele
a ľudia žijú
ešte stále
prežívajú
v tme

viditeľnej

Oznam

x x x

in memoriam starému otci
K.L. Hrdličkou

bolest

výkrik

slza

úsmev

biele noci

po mesiacoch

dozreté

ako

nový jedinec

od brehu

k brehu

prichádza

Už bolo

všetko

dobrodružstvo

prírodné

on nie

pod náhľadom času

už nič nechcel

vykonať

len pohľadit

to čo vykonal

právo

činnou zemou

v jeho

očích

odohrávalo sa

vtedy

divadlo pláznov

vytrásovali

všetko

x x x

in memoriam starému otcovi
K.L.I. Hrdličkovi

Už bolo
všetko
dopodrobna
pripravené

on nie

pod nátlakom času
už nič nechcel
vykonať
len pohľadieť

to čo vykonal

pršalo
čiernou zemou
v jeho
očiach
odohrávalo sa
vtedy
divadlo bláznov
vyhlasovali
víťazstvo

X X X

potlesk

odchod

odchod

odchod

usproti méjmu oknu
 zapadám
 do sůmraku
 tam počkám
 kým přejde poirep
 který sa chystá
 k odchodu
 přibudá mi stáše
 takva
 a člověk
 nemý
 ako večný vzduch
 který sa dostal
 do starej tujary
 sediacoho pácu
 a stal sa znova
 tichom

× × ×

in memoriam starému otcovi

K.L.I. Hrdličkovi

naproti môjmu oknu
zapadáam
do súmraku
tam počkám
kým prejde pohreb
ktorý sa chystá
k odchodu
pripadá mi strašne
rakva
a človek
nemý
ako večný vzduch
ktorý sa dostal
do starej fujary
sediaceho baču
a stal sa znova
tichom

„Ideál”

O
Ž
E
N
I
Ť
A
D
O
B
U
R
J
T
S
Ž
P
D
O
M
A
Ť
I
Ť
Z
L
A
T
O

O
D
L
O
Ž
I
Ť

S
A

DO RAKVY

M
A
J
E
T
O

N I K D E

Rozptýlená báseň

chcem
naozaj zažiť
veľkú lásku
nie tak šťastnú
ani vyčakanú
(ako obývačka)

neočakávam
milovanie v zamate
byť prejavom prepychu
(tak veľmi modernom)
ktoré rozum vyplúva
i teraz
potom aj o chvíľu

slová
ktoré mi obliekaš
sú úzke
vychádzam von
tvojimi ústami
ovlažená smädou
sadám
na teplú perinu

ktorá
ešte stále vonia
tvojím spánkom

Chcem
naozaj zažiť
konečný západ Slnka

veľkú lásku

Pútavá

nemám
ti čo povedať
odpovedať
na otázky
tak choré
pokropené blatom
zaliate v kaluži

vyjasniť
nevyjasnenú chvíľu
nášho bytia
vyprášiť
a opraviť
keď
tvoje telo
zhaslo mojou túžbou
a bolesť sa
začala
pomaly sťahovať
do príbytku
mojich citov

preto

nemám
ti čo povedať
keď
tvoje telo
mojím
dohorelo

nemám
ti čo hovoriť
keď
tvoje telo
mojím
dohorelo

Pútava

nemám
ti čo povedať
odpovedať
na otázku
tak choré
pokropené slzami
zálie v kaluži

vyjasniť
nevjasnenú chvíľu
nášho bytia
vyprášiť
a opäť
keď
tvoje telo
zhaslo mojou túžbou
a polest sa
záčala
pomaly stahovať
do pľúc
mojich ciot

preto

× × ×

Rola

sneží
a sneh je biely
biely
a špinavo-čistý

bolí
a sneží
slovom
na teba
chcem
ti niečo
povedať

len tak
aby si vedel

že občas sneží

a sneží
na ktorú
vystupoval
ti ľudia
dola nevymáha

tiho
hrúcho
stepe
každý mal
svoju rolu
v diani
ju tlačil
do piesa
do čierne
maľoval
a hrabal

seba

Rola

x x x

a scéna
na ktorej
vystupovali
tí ľudia
bola nevnímaná

ticho
hlucho
slepo
každý mal
svoju rolu
v dlani
ju tlačil
do biela
do čierna
maľoval
a hľadal

seba

x x x

tu
všetko vôkol
tlačí sa
vysokým komínom
do vzduchu
vtiera sa
do
mňa
do
teba
do
nás
ako
lož veriaca
(chodí
do kostola
nahá)

Je to

x x x

Ja

nechcem

Nič

nemôžem

Od

priestoru bytia

Vás

ohroziť požiarom

Nechcem

povedať

pravdu

Smrť ticha

o polnoci
keď
pozerám oknom
noc
spí obesená
na strome

zvlášťne

nedávno
to bolo inak
noc
robila mestského
strážcu
a opilec
spal pod stromom

dnes je to inak

noc spí
obesená na strome
opilec
pod stromom

spieva
to čo ešte
nestihol
nikomu povedať

tak potom
prečo

ticho umiera

Šmir, tichá

o polnoci
keď

pozeral som oknom
noc

spí občasná
na strome

zvláštne

nedávno

to bolo inak
noc

robila mestského
strážcu

s opilec

spal pod stromom

dnes je to inak

noc spí

občasná na strome
opilec

pod stromom

Kto
prečo
som

kto

som

prečo

nanič

som

čudný

človek

Možnosť

jedine ty
umývajúci sa
pohľad
v
tieni
znejúce slová
v hĺbkach
utieraš ma
každým dňom
novou
nádejou
že niekedy
v mene
života

sa usmejem

Ked' clovek

čaká

ide

stráca sa

na palete

zaplavenej

v živote

samom

pokrok

ju silne

naháňa

vylieva na ňu

čas

každým dňom

ale tratí

stráca

už utratil

samého seba

Vyzlečený keď človek

obliekaš

sa

do vlastného

cieľa

je zima

a chodíš

nahý

čaká

ide

stáca sa

na pátie

zaplavenej

v živote

samom

pokrok

ju silne

našáňa

vylieva na ňu

čas

každým dňom

sie trati

stáca

už utráti

samého seba

Pod kameňom × × ×

človek	ked sme
hľadá	už pri tom
a keď nájde	dobre
nový deň	
pod	rozprávame sa
kameňom	o pravde
časom zabudnutým	ktorú predst
v rieke	povedat
ukáže	či vypovedat
prstom	už bol
že	
našiel	nespomináme si
	na ňu
svoj odchod	smrd
	nedali ju
	do chrbticky
	rozpá sa

× × ×

keď sme
už pri tom
dobré

rozprávajme sa
o pravde
ktorú predať
povedať
či vypovedať
už bolí

nespomínajme si
na ňu

smrdí
nedali ju
do chladničky

roztápa sa

Začiatok

ako začať
začať niečo
o čom
nič neviem

nepoznám
nepočujem
šum lístia
to
čo je tam
vyhodené
na Zemi

obloha modrá
črtá sa
nový život
možno tam
v tom okne
kde
práve teraz
zhasli

horiacu sviecu

x x x

chodievame

našest sa

trochu smiechu

vedla nás

kde svetlá hrota

(ešte)

potom zmiznú

nastane

nový deň

už sú nepotrebné

cesta uteka

pod nový tmý

zasa

zasa

× × ×

Začiatok

chodievame
najesť sa
trochu smiechu
vedľa nás
kde svetlá horia
(ešte)
potom zmiznú
nastane
nový deň
už sú nepotrebné

cesta uteká
pod nohy tmy
zasa
a zasa

ako začal
začal niečo
o čom
nič neviem

nepoznám
nepočujem
šum lástia
to

čo je tam
vyhodené
na Zemi

obloha modrá
či tá sa

nový život
možno tam
v tom okne
kde
práve teraz
žijete

hoci sa vyvíja

Pôvodne

x x x

no pravdou je
že pôvodne som
začala čítať
a teraz píšem
tu
na tento holý papier
obliekam ho
do hriešnych slov
kniha
ktorú som čítala
žiarlivo
sa na mňa škerí
už aj
nočné mušky
prenikajú
do mojej
osobnostnej zóny
otravujú ma
prítomnosťou
ako to
že pôvodne

som tu

× × ×

jestvujú veci
ktoré sama nepochopím

napríklad okno
máme slová
sa do neho tisnú
že kto s kým
načo
z akých dôvodov

a okno tam stojí
už niekoľko rokov
a čaká
kto ho zavrie
a natisne doň
červený muškát

Banálny život

Byť vtákom a nelietat
vedieť len jednu pieseň a
nikdy ju nezaspievať
žiť
a neprežiť

moja kv
ti celkom chuti
ctim
ako sa stávaš
mojou súčasťou

trápi ť smäd
keď fontána vyschla

Všade je sucho

keď si povedal
že trápi ťa smäd
začala som veriť
tvojmu úteku

moja krv
ti celkom chutí
cítim
ako sa stávaš
mojou súčasťou

trápi ťa smäd
keď fontána vyschla

Ako

Opčas

tak ako rastú
zo zeme
vrby

vtáci

my

tak
predsa
usmej sa

ty

Občas

Ako

myslím
že moje verše
sú celkom nepodstatné

kto ich prečíta
a kedy

roztrasú sa celým telom
a fantázia
padá na kolená
nenapadnutým dažďom
umýva svoje rany

neskrývam
nepodstatu môjho bytia
a bolesť mojich veršov
odhodte ich
ale občas predsa
musím napísať
novú báseň

A čo je láska

I.

a ozaj...
čo je láska
dobré ráno
padanie prvej hviezdy
čakanie
osladenej kávy
extáza
mňa
teba
či slnečného odchodu

a predsa
čo je láska

II.

niekto

niekde

niekedy napísal:

„A čo by som ľudskými jazykmi
hovoril, aj anjelskými, a lásky
by som nemal, bol by som iba
cuendžiacim kovom a zvučiacim zvonom”

som človek

a kto ste vy

vidím

nosíte prsteň

na pravej ruke

nehovorte

že máte ho

iba tak

viem

žijete podľa

noriem

a tradícií

nebudem vás

vo veršoch ospevovať
a vašim normám
sa nepodrobím

vo večnosti
mojej absolútnej nudy
pýtam sa vás
len jedno

čo je láska

Myslím to vážne

je dusno
naozaj je dusno
a predsa je
dusno

aj vo mne
trochu inak ako
v tebe
ale dusno
a tlačí
padá
dusnota
na
dusnotu

dusno a dusno
minimálne

a

maximálne

medzitým
obyčajný príbeh

Ale každý...

žijeme také časy
aké žijeme
dobře že nám ich dali
že sme ich dostali

ale každý
si to práve tak
nemyslí
a so zalomenými
rukami
sviatočne bedáka
že všade je zle
vyspí sa mimo seba
a z jesenného lístia
tak ticho plačúceho
utrie si slzu do seba

pred ním niečo bolo
po ňom bude tiež
nik nevie
hodinu
deň
a zaplače za sebou

Každým dňom

niečo tu dnes
smrdí
moje pľúca
prežraté
suchým životom
zdravie
len kričí
a kvičí
ako sa treba
racionálne stravovať
o tom
nič nevieme
a dokonca ani nechceme
máme chlieb
mäkký
teplý
a bolíme sa ním
tak sucho
nenábožensky
každým dňom

Neschopní dialógu

(Ano)

keď slová
neprichádzajú
a neodchádzajú
do vetra
mlčanlivo tvrdia
to
čo bolo
a bolí

vieš
noc naozaj nebolí
a predsa v noci
niečo bolí

práve táto báseň
ktorú
teraz píšem

Sobáš (Áno)

venovaná Paule

rozhodla si sa
povedať
áno

to stačí
keď sneží
a sneh je biely
a dopadá
nedopadnutý
dopadnuto
na
slepé oko
hluché ucho
napĺňa
preplnené priestory

je sám sebou
ako tvoje
áno

Miesto pre priateľstvo

x x x

nikoho nebolí
odchod
všetky miesta
sú už obsadené
aj staré lavičky
dolámané
len spomienky
sa občas navštevujú
v tieni dažďa

my
vystierame ruku
ovlaženú
kráčame
do snehu
ktorý nenapadol

Ten kto bol

venovaná x x x

ten kto bol
aj zostane nahý
v sviatočných šatách
občas navlečený
v srdci
ozýva sa
plamienok
sám
ale nie jediný
bdie nad tmou
ťažkopádnych
vecí
do morských puklín
tlačí
svoju podstatu

len človek
sediaci na skale
vníma more
a pukliny tiež
drží v náručí
plameň
sám

Aj potom

x x x

keď povieš

nie

za rohom

je môj zachrípnutý hlas

pripútaný k zemi

k tráve

zabudnutý

tebou

(už naveky)

a to mnohostranné

nie

si tam bude

štedro

vyčkávať

nesviatočne

x x x

Aj potom

keď sa stretnem
so známymi a s priateľmi
ona tam
čaká
nedotknutá umlčaná
občas sa roztečie
potom
sa späť poskladá
do hranatého
tvaru
potom zasa čaká
moja myšlienka

keď povieš

nie

za rohom

je môj zachrániteľ

prítulný k zemi

k tráve

zabudnútý

lebo

(už navždy)

s to mnohostanné

nie

si tam bude

štedro

výčkávať

nesvatočne

× × ×

Blesk

nočná hudba
chveje sa
malou izbou
naráža do stien
prestávky a
noty
nestíham
nachytať
do chudobnej pamäti
a sfarbiť ich
už konečne
tou
farbou
strácajúceho sa
človeka

utieram pot
z jesennej trávy
prenikajúci hlboko
sú tam
niekde
do podstaty
každéj veci
aj do sna
ktorý láme
tesnú
rovnováhu
môjho života

Blesk

x x x

utieram pot
z jesennej trávy
prenikajúci hlboko
až tam
niekde
do podstaty
každej veci

aj do sna
ktorý láme
tesnú
rovnováhu

môjho života

nočná huda
sa objaví
malou izbou
naráža do stien
prestávky a
noty
nestiham
nachytat
do chudobnej pamäti
a starší ich
už konečne
jou
izbou
strácajúco sa
človeka

Tichý podvečer x x x

vstupujem do básne
no teba vyhánam
musím
žiarlili by na teba
slová
tie nezradím
nezradím
básnika
ani on
ma nezradil
nechal mi slová
oblečené do veršov
ako semeno

nie preto že by sa
preto sa nepíše
preto sa nesníva
preto sa nestavajú
celom
je najst konečne
ten opactný
kolobeh
našho života
milovať sa s nepriateľom
po dlhom zápasení
v tieni minulosti
napísal novú básen
nie preto

x x x

nie preto že by som sa bála
preto sa nepíše
preto sa nesníva
preto sa nestavajú sochy
cieľom
je nášť konečne
ten opačný
kolobeh
nášho života
milovať sa s nepriateľom
po dlhom zápasení
v tieni minulosti

napísať novú báseň
nie preto

x x x

x x x

aj slová bolia

aj hlas

aj

len otázky

odpovede

tlačia sa

za nás

victor sa chveje

po stopách

tvojich dní

dopraskávajúcich pen

vymáča svoje

odumreté končatiny

a čaká

tam

na tom trope

kytici

jesenných kvetov

X X X

píšem
čo teraz cítim
v tejto chvíli tu
tráva tá zelená
pozerá na mňa
úplne nechápavo
snažím sa jej vysvetliť
podstatu môjho bytia
vôbec si ma nevšima
vtiera sa do mňa
aby som cítila
že žije
ona to dokáže
jej farba je jasná
zelená
a moje rozmýšľanie
predsa bolí

Prečo!?!

x x x

mala by som pochopiť
čo sa tu vlastne deje
v tomto priestore
tak formálne
prístupnom
len smrteľníkom

pavúk
vymáča svoje kosti
v zelenej tráve
celkom mu je fajn
dá si aj fajku
a čaká
kedy ho pritlačia
tí dvaja
milujúci sa v tráve
tí
ktorí veria aj tomu
čomu neveria
tí
chudáci hriešnici

x x x

x x x

príroda znehybnela
a život tiež
smiech a smútok
poprosil krčmára
o posledný nátlak
čapovaného piva
a čakali
čo bude ďalej

nové gestá
nevykonaných vecí

v pive
nastal koniec
ani vedci
v kosmogónii
nemohli tvrdiť
nové veci
a dali...
bodku

krčmu zavreli

x x x

x x x

slová
obchádzajú myseľ
a tlačia sa
do nepodstatných
vecí
do môjho života

slová
úplná fraška
nevedomá formalita

len chudák
verí slovám
prázdny a
hriešny
tak neschopným

chudák
len človek
verí
slovám

Hriešna nesmrteľnosť

myslia si
že
hrdinsky prežijú
tu
medzi ľuďmi
takými ako oni

prázdni
hriešni
špinaví

veria že prežijú

aj šálka
padla na zem
a neprežila
bola majetkom

mnohých generácií

biely porcelán
kopa peňazí

Hriešna nesmrteľnosť

myslia si
že
hrdinsky prežijú
tu
medzi ľuďmi
takými ako oni

prázdni
hriešni
špinaví

veria že prežijú

aj šálka
padla na zem
a neprežila
bola majetkom

mnohých generácií

biely porcelán
kopa peňazí

Ľudia dúfali a
neprežili

nesmrteľný zostal len chrúst
bez šálky
bez majetku

x x x

x x x

Volám
a hľadám niekoho
kto mi odpovie
slová ma bolia
pod hladinou
môjho skromného bytia
som jednoduchým samotárom
vo vlastnej rozprávke
ktorú prežívam
je moja
taká naivná
a nepochopiteľná
starám sa o ňu
je to moja rozprávka

nikto mi neodpovedá

x x x

x x x

aj smrť
sa prechádza ulicou
rôznymi cestami
čaká almužnu –
ešte niekoľko rokov
márneho života
hriech ju prenasleduje
ona len ide
čaká prelom času
a neverí
že umrie

7	bolo by	(tam...)	× × ×
8	príliš nudné	Priestor a básnik	
9	hovorí	Netvor	
10	o tom	Nad sebou	
19	istom	(už mal za sebou...)	× × ×
20		(valí sa na mňa...)	× × ×
21		(život...)	× × ×
22	zasa	(keď hovorím pravdu...)	× × ×
23		(veríš tomu...)	× × ×
24		(kto som ja...)	× × ×
25		Čakanie	
26		(prenasleduje ma...)	× × ×
27		Neviem prečo	
28		Rozhovor	
29		Oznam	
30		(už bolo...)	× × ×
32		(naproti môjmu oknu...)	× × ×
33		"Ideál"	
35		Rozptýlená básen	
37		Pútať	
39		(sneží...)	× × ×
40		Rola	
41		(tu...)	× × ×
42		Je to	
43		Smrť ticha	

OBSAH

× × × (tam...)	7
Priestor a básnik	8
Netvor	9
Nad sebou	10
× × × (už mal za sebou...)	19
× × × (valí sa na mňa...)	20
× × × (život...)	21
× × × (keď hovorím pravdu...)	22
× × × (veríš tomu...)	23
× × × (kto som ja...)	24
Čakanie	25
× × × (prenasleduje ma...)	26
Neviem prečo	27
Rozhovor	28
Oznam	29
× × × (už bolo...)	30
× × × (naproti môjmu oknu...)	32
„Ideál“	33
Rozptýlená báseň	35
Pútavá	37
× × × (sneží...)	39
Rola	40
× × × (tu...)	41
Je to	42
Smrť ticha	43

Kto prečo som	45
Možnosť	46
Keď človek	47
Vyzlečený	48
Pod kameňom	49
× × × (keď sme...)	50
Začiatok	51
× × × (chodievame...)	52
Pôvodne	53
× × × (jestvujú veci...)	54
Banálny život	55
Všade je sucho	56
Ako	57
Občas	58
A čo je láska	59
Myslím to vážne	62
Ale každý	63
Každým dňom	64
Neschopní dialógu	65
Sobáš (Áno)	66
Miesto pre priateľstvo	67
Ten kto bol	68
Aj potom	69
× × × (keď sa stretnem...)	70
× × × (nočná hudba...)	71
Blesk	72
Tichý podvečer	73
× × × (nie preto že by som sa bála...)	74
× × × (vietor sa chveje...)	75
× × × (aj slová bolia...)	76
× × × (píšem...)	77

Prečo !?!	78
× × × (príroda znehybnela...)	79
× × × (slová...)	80
Hriešna nesmrteľnosť	81
× × × (volám...)	83
× × × (aj smrť...)	84
× × × (bolo by...)	85
× × × (chodievame...)	82
Pôvodne	83
× × × (jestvujú veci...)	84
Banálny život	85
Všetade je sucho	86
Ako	87
Občas	88
A čo je láska	89
Myslím to vážne	90
Ale každý	91
Každým dňom	92
Neschopní dialógu	93
Sobáš (Áno)	94
Miesto pre priateľstvo	95
Ten kto bol	96
Aj potom	97
× × × (keď sa stretnem...)	98
× × × (nočná hudba...)	99
Blask	100
Tichý podvečer	101
× × × (nie preto že by som sa bála...)	102
× × × (victor sa chce...)	103
× × × (aj slová bolia...)	104
× × × (píšem...)	105

Zodpovedný redaktor : **ONDREJ ŠTEFANKO**

Technický redaktor : **JÁN LEHOTSKÝ**

Vychádza ako 62. knižné vydanie vydavateľstva
Kultúrnej a vedeckej spoločnosti Ivana Krasku
a 20. zväzok edície **PÔVODNÁ TVORBA**

Vytlačila

o.s. SLÁVIA a.s. v Nadlaku

ul. Independentei č. 34,

**V našom vydavateľstve
pripravujeme:**

Dagmar Mária Anoca:
**FONOLÓGIA SPISOVNEJ
SLOVENČINY**

Ondrej Zetocha:
**BIBLIOGRAFIA SLOVENSKEJ
LITERATÚRY V RUMUNSKU**

**ATLAS ĽUDOVEJ KULTÚRY
SLOVÁKOV V RUMUNSKU –
ATLASUL CULTURII POPULARE
A SLOVACILOR DIN ROMÂNIA**

Martin Hargaš:
**SLOVENSKE DOLNOZEMSKÉ
ĽUDOVÉ PIESNE Z RUMUNSKA**

Ondrej Štefanko:
NEPOKORENÝ AJ V SLOVE

ISBN 973 - 9292 - 32 - 1

